

38 éve a tóparton angyalra vár elhagyatva ez az ember, most meg nézd, hogy cepekedik az ágyával, hova megy ez, meg hogyhogy jár. Válasza első két szavára "aki meggyógyított" nem is reagálnak: beteg voltam, és volt valaki, aki képes volt engem, a 38 éve reménytelenül szenvedőt meggyógyítani" a csodát nem veszik észre, a csodát nem vesszük esetleg mi sem észre.

A szabályokat, a kialakított struktúrát, a megadott, megszokott, esetleg értelmét vesztett beidegződéseket, ami biztos, amihez lehet viszonyítani, ami tart és korlátol -gondolkodásban is, magatartásban is – azt gyorsan számon kell kérni. Most a meggyógyított emberen. Aztán a tanítványokon. Aztán Jézuson. Ami fontos. A törvény. A szokás. Nincs pardon. Nincs kivétel.

Ami engem leginkább elgondolkodtatott ebben a részben, az az ember tehetetlenségi nyomatéka, sodródásra való készítetése, igénye. Vágyunk a szokatlanra, a rendkívültre, és amikor bekövetkezik, nem tudunk mit kezdeni vele. Amíg vágyunk erre, nem vesszük észre a szokott körülmények között azt a rendkívülit sem, ami nekünk szól, ami rólunk szól, ami mindennapi csoda, vagy modernül szólva: érték, amit létrehozunk, amit teremtünk, amit mások teremtenek.

Ha nem szeretnék általánosságok szintjén maradni, akkor praktikusán arról kell beszélnem, ami engem nyomaszt, ami engem foglalkoztat az adott szöveg apropóján. Jó lelkiismeretvizsgálati kérdéseknek tűnnek ezért: mit tehetünk, mit nem szabad elmulasztanunk éppen ma, vagy a közeljövőben.

Zavar, hogy nincs a Bokorban egyértelműség: mi, mint betegek, immár 18 – 20 - 25 éve várjuk, hogy csoda történjen, és nem rejtjük véka alá azt sem, hogy mit tartanánk annak: nem kevesebbet, mint azt, hogy a csoda a Bokor robbanásszerű, számszerű szaporodásában mutatkozzék meg. Minden érvelés erről szól: nincsenek itt azok, akik itt lehetnének. Mert akik itt vannak, át akarják menteni magukat, nem csinálják azt, amit kell.

Zavar, hogy nem látjuk meg azt, amit egyikünk így fogalmazott meg: a Bokor most van a legjobb állapotában. Igen, azt hiszem ez az a csoda, amit észre kellene vennünk. Zavar, hogy szokásokkal és törvényekkel szembesülök akkor, amikor nyitottságra lenne szükség.

A sodródás, a beletörődés jelei ezek. Annak a sodródásnak a jelei, mely ugyan passzív, vagy passzivitáshoz közeljáró, ugyanakkor nagyon fájdalmas; mely szenvedést hordoz és okoz. Panaszkodunk is: nem úgy mennek a dolgok, ahogy azoknak rendesen menniük kéne. Van talán a valós, megkínlódott értékeink között sok olyan, amit nem vesszük észre, nem vesszük figyelembe, nem kezeljük értéként. Talán ez az egyik oka a sodródásnak.

Önértelmezést írunk minden évben: kik vagyunk, és mit akarunk. Ha Uram, te megkérdeznéd: tényleg ezt akarjátok? Vajon nem úgy felelnénk-e: a körülmények, a

rendszerelváltás, a püspöki kar és egyéb okok miatt akadályoztatva vagyunk, nem tudjuk csinálni azt, amit szeretnénk.

De feltehetjük a kérdést úgy is: hol tartunk most, és hova tartunk? Esetleg tovább mehetünk a kérdéssel: hova akarunk eljutni? Most nem a transzcendens választ gondolom itt érvényesnek a kiskatekizmus fogalmi rendszerével. De megkérdezném, hogy mi, mint a Bokor egyik jelentős közössége a többi jelentős közösség között hol tartunk most, hova tartunk, és hova akarunk eljutni? Mi nekünk a célunk?

Istenem, szeretném tudni a választ ezekre a kérdésekre. Azért keresem, azért keressük együtt.

Mindent megtettünk, mindent megteszünk ami tőlünk, erőnktől telik? Olyan választ keresünk, ami nem a törvény felmondása, nem sablonok ismételtetése, hanem friss, aktuális, mozgósító. Ebben az evangéliumi szakaszban erre a kérdésfeltevésre inspiráltál. Köszönöm, Uram. Amen.

DRYP

KERTI NAPLÓ...

Kerti napló decemberre

Még java novemberben jártunk, amikor e betűk elé ültem, hogy a városi kertünk decemberi teendőit felvázoljam. Ebben a benzín és dízel „gőzös”, cementmű füstös mégis látványos turistacsalogató dunakanyariként emlegetett füves földdarabkán a fűgebokrunk hozta a legtöbb „sikerélményt” ötször szüretelhető gyümölcsseivel. November tizenharmadikára viszont már levél sem maradt rajta.

Ebben az esztendőben csupán az amerikai lepkebabócák (Metcalfa pruinosa) pihentek meg rajta. Azért írtam, hogy csak pihentek az ágain, mert kárt nem okoztak, mint a

kert más növényein. A ligeti levélmoly, újabb népszerű néven fűgemoly (Choreutis nemorana) sem kóstolta meg a leveleit. Gyurka bácsi természetes öröksége Budaváriból, szép nagy terebélyes bokorra fejlődött. Igen, ez volt a természetes öröksége számunkra. A lelki örök-

ségét a polcon őrizzük, s másokkal együtt e lapban próbáljuk ápolni. Élő örökségek ezek, más-más természettel. A bokorét, a fügebokorét is ápolni kell. Idei bő termésének egy része ismét üvegekben végezte, akárcsak a másik élő örökségünké, a szüleimtől itt maradt öreg Ot-helló lugas fürtjeiből is többnyire csak lekvárt főztünk. No de előző kerti naplómiban erről már részletesen be is számoltam. Ezek a teendők pedig még a novemberi hónap programjai voltak és talán egy kicsit a november első napjainak hangulata – az elődök emléke is átérzik rajta. Lássuk hát a decemberi tennivalókat!

Ahogy rövidülnek a nappalok, úgy rövidül a kerti teendők listája is. Ha letakarítottuk a kerti szerszámainkat és a fűnyírót, lezártuk a kerti csapot is, hogy majd a fagyok kárt ne tegyenek benne, akkor már csak a szerszámok kamrában, tárolóban akad tennivaló. Sokan ezeket a holmikát ugyan a garázsban, vagy fűkamrában teletetik, oda szorítkoznak hát a télvégi kerti munkákkal. Érdekes körülmény a megmaradt vetőmagzacskók s növényvédő szerek táján is. A vetőmagokat eredeti csomagoló anyagukba, zacskójukba visszazárva érdemes tárolni, száraz helyen tartva a következő vetés idejéig. A fel nem használt növényvédő szerek csomagolásán pedig nézzük meg a szavatossági idejüket, nehogy tavasszal kellemetlen meglepetések érjenek. Célszerű ezeket a kémiai anyagokat úgy kezelni, mint azt a gyógyszerekkel tesszük, hiszen a növényvédő szer a növény gyógyszer. Igyekezzünk tehát úgy is tárolni őket, elkülönítve vetőmagoktól, krumplitól, almától.

Más teendők akadnak a boros pincékben. Már akinek van olyanja. Igyekvő borászok hagyományörző módon már Márton napra újbórral koccintanak a libasült felett. Karácsonyig azonban többnyire minden pincében kifornak a borok, hogy az ünnepi asztalon az idei szőlőből tudjunk újbort töltogetni a poharakba. Íme, álljon itt zárásként egy több mint másfél évszázados tanács az 1858-as keltezésű Borászati Lapokból: „December havába léptünk: s azért épen nem csodálkozunk, ha híveink közel és messziről azon kérdéssel fordulnak hozzánk: váljon (értsd: vajon I.P.) meg ejtsék-e az idén is az első lefejtést, vagy várjanak avval addig, míg boruk végképen megtisztul? Minél kövérébb a must, azaz: minél gazdagabb czukorban s tojásfehérnyés részekben, s minél kisebb benne aránylag a sav és tannin tartalom, annál csekélyebb benne egyik felől a savas részek tehetősége — mely a tojásfehérnyét feloldja, más felől a mi közönséges borkészítési módunk mellett (mely a törkölyből a tannint kellőleg ki nem áztatja) kisebb tannin hatalma, mely a tojás fehérnyés részek feleslegének a söprűbe való lecsapását eszközölni szokta; s íme az alkatrészeknek eme kiemelt aránya fordul elő a mi jeles minőségű új borunkban s adja okát annak, hogy eddig az még meg nem tisztult.

Az újbor nem tisztult tehát meg ez ideig azért, mert hála Istennek kövér, de mivel kövér borok, a bennük felfüggesztett tojás fehérnyés alkatrészeknek bősége miatt a

megtisztulásra sokkal hajlandóbbak, mint a savanykás, és hamar megtisztuló soványabb borok, perczig sem szabad haboznunk azon, valjon lefejtsük-e az idén is karácsony táján a tökéletesen még meg nem tisztult jeles borainkat, vagy sem. Fejtsük le biz azokat bátran és haladéknélkül, és szabadítsuk meg, ideje korán legalább azon salakjaiktól, melyeket már is képesek voltak kiválasztani.” Ne késlekedjenek hát kiknek pincés teendői vannak, hogy csillogó fényű újbórral kívánhassanak áldott ünnepeket Mindnyájunknak.

BULÁNYI GYÖRGY

EGYHÁZREND...

3.8. "Biztosítja a személyiség kibontakozását"

A kisközösség gondolata számomra sokkal több, mint a jelen paphiányra tekintettel támadt száraz-káplán kísérlet. Több, mint a jelen mammut vagy nem-mammut egyházközösségek kísérlete arra, hogy a templomtól elmaradt 95 %-ot visszacsalogassa a kiürült templomba. Ezeket a célokat is szolgálja a kisközösség, de nemcsak tüneti kezelést végez. Nem, mert világosan látja a paphiány okait, a hívek-hiány okait is. Valamikor el lehetett hitetni a pappal, hogy ő valóban hitoktató; értsd: gyermekek hitben nevelésére specializált személy. Akkoriban volt ez lehetséges, amikor vasárnaponként viszonylag sűrű sorokban még a szülei is eljártak a templomba. De a felnőttek tömegaposztáziájának tényét látva, amikor Istenben már alig hívó emberek gyerekeit keresztelgetjük, amikor hitoktatásra a gyerekek egyre kisebb százalékát kapjuk meg, amikor ezeknek a gyerekeknek a bérmálás szentségét úgy adjuk fel a püspökkel, hogy egyre egyetemesebbé lesz a tapasztalat, hogy ez a szentség számukra a templomba járást abbahagyásnak a szentsége, akkor világossá lesz, hogy messze túl vagyunk a toldozgatással új életadás lehetőségén. A jelenleg érvényben levő egyházrend hozta létre ezt a helyzetet, és csak egy új, egy evangéliumibb egyházrend tud új bevágást hozni. Mindenkinél el kell gondolkodnia azon a tényen, hogy napjainkban egyre inkább csak olyanok szenteltek fel magukat papokká, akik kisközösségben nevelődnek, akik a kisközösségekből felépülő egyházat hordják már a lelkükben.

Az egyház a jézusi célkitűzésből él, s az attól elhajlástól pusztul, zsugorodik, fogy. Ez a jézusi célkitűzés bele van írva az emberi természetbe. Nem más ez a belénk írt célkitűzés, mint önkibontakoztatás a szeretetben. Ha ez a belénk írt célkitűzés tilalomfákat kap: Nő vagy! Családos vagy! Vasesztergályos vagy!, akkor az emberi társadalom 999 ezreléke visszavonul, nem kér abból, hogy az Isten népe legyen és a templomokat elhagyásban megnyilvánuló aposztáziájával némán is hangosan kiáltja az eleve kiválasztott egy ezrelék felé: "Csináld magad! Így nem játszunk! Szívesen lennék én is Isten